

myndiget. Det synes imidlertid, at det finder en vis Anklang her, at man skulde reservere dette ringe Antal af Betjente den engang erhvervede Afgang til Pension, og det vil man opnaae ved det Forslag, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te District (David) har stillet. Ligeledes har den ærede Rigsdagsmand optaget den Tanke, som af Udvalget tilstgtedes ved en forandret Redaction om de Stitfæller, hvis Embedsmænd skulde have Afgang til Pension. Den ærede Forslagsstiller har af Grunde, som jeg antager, han selv nærmere vil udvikle, forandret Noget, og, som det forekommer mig, forbedret den Redaction, der af Udvalget var foreslaaet.

Der blev forøvrigt rettet et Spørgsmaal til mig under Sagens foreløbige Behandling, som jeg troer, det er hensigtsmæssigt ved denne Paragraph at besvare. Der blev nemlig af en æret Rigsdagsmand forespurat, hvorvidt en Bestemmelse, som af Regjeringen skulde være truffen med Hensyn til Cancellisters og Copisters fremtidige Stilling, var tagen før eller efter Grundlovens Emanation, da den ærede Taler, hvis denne Bestemmelse var tagen efter Grundlovens Emanation, syntes, at en saadan Bestemmelse vilde være i Strid med Grundlovens § 22. Jeg skal dertil for det Første bemærke, at den Bestemmelse, hvortil han sigtede, er tagen før Grundlovens Emanation, nemlig under 7de Mai 1849, men selv om den var tagen efter Grundlovens Emanation, saa vilde der aldeles intet Stridende være mod Grundloven deri. Det har nemlig simpelt væk været nødvendigt for Regjeringen, at komme til et vist Princip med Hensyn til disse Cancellisters og Copisters Ansættelse, fordi de Principer, som fulgtes ved de forskellige Ministerier, vare afvigende, og det Afvigende var ikke begrundet i en lang Fortid, saa at man derved kunde sige, at det havde vundet Gævd; men der var i Begyndelsen af Aaret 1848, efterat Forandringen i Marts var indtraadt, taget den Bestemmelse ved et af de militaire Ministerier, at Cancellisterne der ikke mere skulde udnævnes af Hans Majestæt, medens derimod en modsat Regel fulgtes ved de andre Ministerier. Nu er den Beslutning, som er tagen, simpelthen den, at, indtil det bliver bestemt ved faste

Gagereglementer, hvorledes der skal forholdes, skal man i Ministerierne ikke til at erholde Hans Majestæts Udnævnelse indstille Noget, som har en ringere Gage end 500 Rbd.

David: Under Pensionslovens første Behandling udviklede jeg min Tanke med Hensyn til hvad, der skal begrunde Pensionskravet, saa omstændelig, at jeg ikke troer nu at behøve at gaae dybt ind paa Motiveringen af de Endringsforslag, som jeg har stillet. Naar jeg ikke strax efter den ærede Ordfører forlangte Ordet, saa skete det fordi jeg ønskede, at Finansministeren først vilde udtale sin Ansættelse af hvilken Indfyldelse det vilde have paa den hele Statstjeneste, naar man fulgte Udvalgets Princip med Hensyn til Pensionsberettigelse, thi jeg maatte antage, at hans Betragtning maade heraf maatte have stor Bægt for Tingets Medlemmer. Den ærede Finansminister er, som De have hørt, enig med mig i, at det vilde være uhensigtsmæssigt at gøre Pensionskravet afhængigt af den faste Ansættelse i Statens Tjeneste, medens Udvalget vil have det, og han er langt fra at troe, at Ansættelse paa Tid vil medføre en stor Besparelse eller Formindfelse af Pensionsbyrden. Hertil skal jeg kun sige, at hvor rigtigt det end kan være med Hensyn til visse Tjenester at gaae over til Ansættelse paa Tid, saa forekommer det mig dog at være mindre rigtigt at gøre Noget, som først i Tiden vil kunne indføres, og dog i alt Fald kun vil kunne indføres med betydelige Modificationer, til Grundvold for det hele Pensionsvæsen. Det er, saaledes som det ærede Udvalg nu har stillet sine Forslag til § 1, den væsentligste Forskjel mellem den Betragtning maade, som jeg har, og den Betragtning maade, som Udvalget har tilegnet sig, at ikke kongelig Udnævnelse, men den faste Statstjeneste, skal være den væsentlige Grundvold for Pensionsberettigelsen; thi De ville erindre, at under den første Forhandling var der endnu ved Siden af denne Uoverensstemmelse mellem vore Ansættelser idetmindste den tilsyneladende Uoverensstemmelse, at jeg havde paavist Nødvendigheden af, at det ved Lov skulde bestemmes, hvilke Embedsmænd Kongen for Fremtiden vilde have at udnævne, medens det forekom idetmindste tvivlsomt, om Udvalget vilde have,